

Молодий комуніст

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ПЛАНІ ПАРТІЇ — ПЛАНІ НАРОДУ!

ЗА РЯДОМ ПРОЕКТУ ДИРЕКТИВ XXIV З'їЗДУ КПРС

«При розв'язанні питань технічного удосконалення виробництва передбачити:

... по знаряддях праці: — завершення комплексної механізації найважливіших виробничих процесів... Забезпечити високі темпи зростання випуску і впровадження автоматичного устаткування...»

(Із проекту Директив XXIV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 рр.).

ЕЛЕКТРОННИЙ КОНТРОЛЕР СІВБИ

Чи можна кількостотектарно поле засіяти без найменшого огріху, без жодного рядка просвіту? Уявляється, як скептично посміхаються бувалі механізатори: спробуй добийся цього при високих швидкостях, якими відзначаються теперішні трактори, при груповому методі роботи агрегатів, котрий повсюдно знайшов широке застосування. Адже, навіть досвідчений причіплювач не завжди вчасно помітить, що злетів привідний ланцюг того чи іншого висівного апарата, або ж вищербилась котресь із шестерень. Буває, сторонній предмет заб'є насіннепровід. Просівав, а отже, недобір урожаю неминучі. А тут ще економісти вимагають обходитися без сіяльників, щоб тракторист сам з кабіни стежив за роботою агрегату.

— Ми цю пропозицію підтримуємо, — каже доцент Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Василь Юхимович Комаристов. — Більше того, всіляко сприяємо впровадженню її у життя.

До речі, інститут — єдиний у республіці вуз, що поглинає і готує кваліфіковані кадри інженерів-механіків, котрі уміють конструювати сучасну техніку для села. Його вихованці проходять практику на заводі

«Червона зірка», де виготовляються різноманітні сівалки, та у Державному спеціальному конструкторському бюро (ДСКБ), яке займається створенням машин для сівби різних культур та висіву мінеральних добрив. Природно, що кафедра сільськогосподарського машинобудування, яку очолює В. Ю. Комаристов, підтримує з цими колективами тісні творчі зв'язки.

Якось практикант інституту Олександр Гольша звернув увагу на те, що до конструкторського бюро посипались листи з проханням придумати щось, аби можна було контролювати хід сівби з кабіни трактора. Проблема зацікавила працівників кафедри. Вони активно включились у пошуки шляхів її розв'язання. Незабаром сконструювали перший варіант контролера. Вивезли його в поле. На випробування запросили і представників ДСКБ. Ті дуже схвально відгукнулись про сигналізатор, хоча й виявили в ньому цілу низку недоліків.

Доводили контролер «до кондиції» разом з О. Г. Гольшою науковці К. І. Шмат, В. Ю. Комаристов, працівники конструкторського бюро С. А. Манякін, С. І. Шмат, студент А. І. Шапошников.

«АУКС-12» — таку назву да-

ли вони своєму витвору, що означає: автоматична установка контролю сівби. Можливо, дехто з наших читачів уже встиг познайомитись з нею. На Виставці досягнень народного господарства СРСР торік демонструвалася творчість молодих винахідників, присвячена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна. Був там і цей прилад. Він удостоївся бронзової медалі Виставки.

Але то — лиш експонат. А який він за роботою, в дії? Доведеться нам знову відправитися на дослідне поле. Ось в загінку заходить посівний агрегат. Нашу увагу привертає голубий кабель, що тягнеться від сівалки до трактора. Керівник дослідів подає трактористу невеликий ящик, що ззовні нагадує трансформатор до телевізора. Підключення приладу триває кілька секунд, і агрегат рушив. Кілька чоловік стають на приступець для сіяльника. Один з них зриває привідний ланцюг з висівного апарата, і тракторист, не збавляючи ходу, вивозить з кабіни руки, на пальцях показує, що поламка трапилась у третьому апараті. Так воно і є. Сіяльники буквально вставляють палиці в колеса: заклинюють шестерні, кидають у ящик камінчики, залізячки, рукава від ватяної фуфайки. Механізатор не тільки відразу ж сповіщає про несправність, а й безпомилково визначає, в якому апараті вона.

Голубий шнур, який з самого початку апав нам у вічі, з'єднує прилад з усіма дванадцятьма висівними апаратами сівалки. При зупинці котрогось із них на табло спалахує сигнальна лампочка. А в одному із дванадцяти віконечок на приладі появляється стрілка, що вказує номер апарата, який вийшов з ладу.

І. ГРИГОРЕНКО.

м. Кіровоград.

УВІНЧАНА НАРОДНОЮ ЛЮБОВ'Ю

В ПАМ'ЯТІ і серці українського народу живе образ геніальної поетеси Лесі Українки, чия мужня життя і полум'яна творчість були безроздільно віддані служінню народові, боротьбі за його світле майбутнє.

Як одну з видатних дат в історії національної культури відзначають у ці дні трудящі республіки 100-річчя з дня народження своєї славної землячки.

У містах і селах проводяться численні заходи, присвячені знаменній даті. У палацах культури, клубах, бібліотеках, ашпах і середніх учбових закладах організовано ювілейні виставки, проводяться літературні вечори, читаються лекції, про життя і творчість видатної письменниці. З прем'єрами нових постановок п'єс Лесі Українки знайомить глядачів ряд провідних театрів.

Велику аудиторію зібрали міжвузівські наукові конференції в Житомирі, Луцьку і Полтаві. Багатогранна творчість Лесі Українки була в центрі уваги учасників наукової сесії секції суспільних наук АН УРСР, що відбулась у Києві.

Про яскраве життя, натхненню творчість мужнього співця добра і правди розповідають нові експозиції, створені в літературно-меморіальних музеях Києва і Колодязного, а також у будинках Новоград-Волинського, Житомирського і Гадячського краєзнавчих музеїв.

Знаменній даті присвячені пам'ятна медаль, нагрудні значки, ювілейні марки, конверти і листівки із зображенням письменниці.

Встановлено республіканську щорічну літературну премію імені Лесі Українки за найкращий твір для дітей.

25 лютого у приміщенні Київського академічного театру опери та балету імені Т. Г. Шевченка відбувся урочистий вечір, присвячений 100-річчю з дня народження великої дочки українського народу.

У президії — керівники Комуністичної партії України

і уряд республіки, члени всесоюзного і республіканського ювілейних комітетів, діячі науки і культури, гості з братніх республік і зарубіжних країн, представники громадськості.

Відкриваючи урочистий вечір, голова Республіканського ювілейного комітету, голова правління Спілки письменників України, лауреат Ленінської премії Олександр Гончар сказав, що поетичний геній Лесі Українки органічно увійшов у наше життя, її твори стали живлющим джерелом натхнення для нових і нових поколінь. Звертаючись до об'єднаної великої поетеси, ми ще і ще раз переконуємось, якою силою може стати для людини піднесеність її помыслив, значущість життєвого ідеалу, невичерпна любов до свого народу.

Голова Всесоюзного ювілейного комітету, лауреат Ленінської і Державних премій, Герой Соціалістичної Праці Микола Тихонов підкреслює значення творчості великої української письменниці для всіх народів Радянського Союзу. Від крайньої Півночі до Закарпаття, від білоруських лісів до далекої Якутії, відзначив він, голос Лесі Українки слухають люди нового соціалістичного суспільства.

На урочистому вечорі виступили Генеральний секретар Радянського Комітету захисту миру Михайло Котов, представник Юнеско Володимир Тюрін, літератори братніх союзних республік, болгарський письменник Іван Давидков, представник прогресивної української еміграції в США, поет і художник Юрій Косач.

На закінчення відбувся концерт, в якому прозвучали твори Лесі Українки.

(РТАУ).

Літературна премія імені Лесі Українки

На відзнаку 100-річчя з дня народження великої української письменниці Лесі Українки Центральний Комітет КП України і Рада Міністрів УРСР прийняла постанову про заснування щорічної літературної премії імені Лесі Українки за кращий твір для дітей. Премія імені Лесі Українки присуджується починаючи з 1972 року, в розмірі 1000 карбованців.

Рада Міністрів УРСР затвердила положення про літературну премію імені Лесі Українки, подане Комітетом по пресі при Раді Міністрів УРСР та Спілкою письменників України.

(РТАУ).

ДО СУБОТНИКА — З ЗАПАСОМ

Серед тих, хто перший у Світловодську відгукнувся на почин московських автомобілебудівників, — молодь головного заводу виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія».

Недавно відбулися збори комсомольсько-молодіжного колективу верстатників з ремонтно-механічного цеху. Бригадир Віктор Максимов, групкомсорг Ганна Максименко запропонували до 17 квітня заощадити півтори тонни металу, щоб під час суботника працювати на цих матеріалах. На тому й стали робітники. Гроші, зароблені на суботнику, будуть передані в копилку фонду комсомольської економії.

Бригада взяла конкретні зобов'язання щодо поліпшення професійної підготовки робітників та оволодіння суміжними професіями.

В книзі відгуків кіровоградського ателє по виготовленню трикотажних виробів — тільки подяки. Вони адресовані і комсомольсько-молодіжній бригаді «В'язальниця». І не дивно, бо дівчата наполегливо піднімають майстерність. Всі вони вчаться: хто — в інституті, хто — у вечірній школі і обов'язково — в гуртку комсомольської політосвіти, де зараз проходить вивчення проекту Директив XXIV з'їзду КПРС.

На фото: секретар комсомольської організації ателє Лариса Микитенко проводить чергову політінформацію з членами бригади.

Фото Г. ТЮЛОКА.

ПЛАНИ ПАРТІЇ — ПЛАНИ НАРОДУ

ДАЛЕКО від магістралей чорної металургії знаходиться рудник «Вогнетрив». І розмірами це підприємство не може конкурувати навіть з найменшою доменною піччю. Але від продукції цього рудника — в прямій залежності тонни сталі, чавуну. Ось чому слова проекту Директив ХХІV з'їзду КПРС: «...довести в 1975 році виплаву сталі до 142—150 мільйонів тонн і виробництво готового прокату до 101—105 мільйонів тонн» — комсомольці і молодь Кіровоградського рудника «Вогнетрив» сприйняли як своє особисте завдання. На відкритих партійних зборах, що відбулися тут днями, вони говорили про подальше зростання видобутку вогнетривкої глини, своєчасне відвантаження її численним замовникам в усіх республіках країни — металургійним заводам і комплексам.

ПРОПАГАНДИСТИ ІДУТЬ ДО ЛЮДЕЙ

Такі збори, на яких разом з комуністами комсомольці і молодь обговорюють проект Директив по п'ятирічному плану розвитку народного господарства на 1971—1975 рік, відбулися уже в багатьох колгоспах, радгоспах і на підприємствах Кіровоградського району.

З перших днів опублікування проекту Директив ХХІV з'їзду КПРС Кіровоградський райком комсомолу розробив конкретний план вивчення та пропаганди цього важливого партійного документу. Минулого понеділка відбулася теоретична конференція на тему: «Дев'ятий п'ятирічний план — важливий етап у дальшому будівництві матеріально-технічної бази комунізму». Пропагандисти комсомольських політгуртків, агітатори, політінформатори радились про те, як краще донести до молодого трудівника велич планів майбутнього, допомогти визначити своє місце в здійсненні цих накреслень. А 15 березня буде проведена друга конференція на тему: «Діяльність КПРС по підвищенню життєвого рівня трудящих».

В усіх комсомольських організаціях району зараз розпочато вивчення історичного документа партії. На заняттях в політгуртках «Бесіди про партію», «Бесіди про політичну економіку» і «Біографія В. І. Леніна» окремі години запрограмовано присвятити як загальному вивченню проекту Директив, так і більш детальному — окремих його розділів. Матеріали проекту Директив ХХІV з'їзду КПРС широко використовуються зараз при підготовці до Ленінських уроків.

Райком комсомолу підібрав групу кваліфікованих лекторів, які вже розпочали виступати з лекціями по матеріалах нової п'ятирічки. Директор Первозв'язанської восьмирічної школи Л. М. Драбина, зоотехнік колгоспу імені Боженка О. П. Колодько, агроном колгоспу «Победа» Л. В. Гамза в ці дні часті гості комсомольських організацій району. Кваліфіковані лектори, вони роз'яснюють плани дев'ятої п'ятирічки, пов'язують їх з розвитком місцевих господарств.

Пропаганда проекту Директив активно ведеться і в школах району. Разом з лекційною роботою в політгуртках і на уроках тут важливо місце відводиться наочній агітації. В чотирьох школах, наприклад, зараз виготовляються стенди, на яких поряд з досягненнями минулої п'ятирічки стоять цифри дев'ятої п'ятирічки. В плани позакласної роботи включено проведення вечорів-зустрічей з делегатом ХХІV з'їзду КП України — комбайнером колгоспу імені Фрунзе Володимиром Никифоровичем Гайдамовичем, з переможцями соціалістичного змагання на честь ХХІV з'їзду КПРС і ХХІV з'їзду КП України.

О. БАСЕНКО.
Кіровоградський район.

Тамара Караваєва очолює передову комсомольсько-молодіжну бригаду Кіровоградського заводу радіовиробів. Цей колектив, ставши на передову трудову вахту, денні норми виконує на 110—120 відсотків. План першого кварталу тут намічено закінчити до 20 березня.

На фото: Тамара КАРАВАЄВА.
Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

НА ВІДКРИТИХ комсомольських зборах колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району обговорення і одностайно схвалені проект ЦК КПРС «Директиви ХХІV з'їзду КПРС по п'ятирічному плану розвитку народного господарства СРСР на 1971—1975 роки».

Молодь зобов'язалася донести всі сили, щоб успішно виконати дев'яту п'ятирічку по всіх галузях сільського господарства.

Комсомольські збори пропонують ОСОБЛИВУ УВАГУ ЗВЕРНУТИ НА КОМПЛЕКТУВАННЯ КВАЛІФІКОВАНИМИ КАДРАМИ ТРАКТОРНИХ БРИГАД І ТВАРИННИЦЬКИХ ФЕРМ: ширше застосовувати всі форми морального і матеріального заохочення молодих тваринників та механізаторів. У колгоспі виправдала себе 20-процентна надбавка до місячного заробітку, яка протягом двох років виплачується тим, хто прийшов на виробництво після закінчення школи або військової служби.

КОЛИ на трибуну піднялася Галина Лугова, мені здалось, що це — узагальнений тип сільської комсомолки. Такою, якою була вона в роки колективізації; якою постала над руїнами в роки відновлення сплюндрованої гітлерівцями землі; якою знаємо її сьогодні, коли розгорнули будівництво комунізму і час вимагає від молоді не супокію, а горіння в труді, тверді в рішеннях, настійливості в їх здійсненні.

НЕ ПОСТАВИЛИ НА ГОТОВЕ...

В залі Галія сиділа у першому ряду, і, мабуть, тільки тому й закріпився її. Вона уважно слухала голову колгоспу Олександра Яковича Бродового.

— З чим вступаєш у нове п'ятиріччя, юначе? Як дивишся в майбутнє, дівчино-комсомолко? — запитував голова, на чекаючи відповіді словесної, скоропальної, а надіючись побачити її на фермах і полях. — Ви знаєте, чого досягли, і знаєте, що здатні на більше...

Олександр Якович цифрами малював картину минулих років. Восьма п'ятирічка в основному виконана як по виробництву, так і по продажу державі продуктів сільського господарства. І називав імена юнаків та дівчат — доярки Валентини Каламузри, Валентини Миколаєнко, телятників П. Токар та Ф. Ружицький.

— Нам партія шлях накреслила. Підемо цим шляхом — багаті будемо, зазнаємо щастя творчої праці і заможного життя. Ідіте, молоді, чиніть, як Галія Лугова...

А Галія підвелася і зійшла на трибуну. І розказала про себе, розказала те, що в селі знає майже кожен, але тепер по-іншому сприймає її слова і її вчинки. Бо то була яскрава ілюстрація до одного з положень проекту Директив: «Перед молоддю, якій завжди властиве почуття нового, відкривається широченне поле для прикладання ентузіазму, енергії, знань»...

Галія шоферувала в колгоспі. З настанням зими, коли зменшилася робота автомобільному транспорту, занудгувала. І попросилася на ферму.

— Коли не постійно, то хоч би тимчасово, — доводила правлінню. — Там я сьогодні потрібніша.

На готівке, так би мовити, не поставили. Дали відгодівельну групу великої рогатої худоби, вважай, найслабішу в колгоспі. А через кілька місяців група стала найкращою, щодобові прирости на голову піднялися до 1200 грамів.

Збори закликали юнаків і дівчат зміцнювати молодими кадрами колективи тваринників і механізаторів. Приклад можливостей — Галія Лугова.

І. ЧОРНОГОРЕЦЬ.

Новоукраїнський район.

ІХ НАГОРОДИЛА БАТЬКІВЩИНА

КРАСНЕ СЕЛО

У ПЕРШІ роки Радянської влади очолював Сергій Павлович Найденко комітет бідноти, щоб, набравшись сил, перебували хлібороби життя по-новому, щоб виук його, колгоспний механізатор, комсомолец Василь Найденко жив сьогодні у просторому будинку, міг після трудового дня побачити на голубому екрані, що там діється у світі.

...Всякого було на віку. Та колгоспне село, мов той дубочок, що проріс під вітром, що-року дужчало, набиралося сил. Сьогодні колгосп «Росія» має 59 тракторів, 28 зернових і спеціальних комбайнів, 25 вантажних автомобілів, багато ґрунтообробних знарядь. Завдяки машинам, колгоспники тепер за одну — дві доби на тому чи іншому полі збирають урожай. Шість тисяч гектарів ріллі стали фабрикою сільськогосподарського виробництва.

Протягом п'ятирічки урожайність зернових зросла з 22 до 30,7 центнера на гектар. Але не заспокоюються краснопіллянські хлібороби. На кінець нової п'ятирічки вони планують підвищити врожайність зернових на 5 центнерів з гектара.

Непогано ідуть справи і у тваринників.

П'ятирічний план заготовів м'яса виконали на 134 відсотки, молока — на 143, яєць — на 116 відсотків, — говорить голова колгоспу Іван Єгорович Адонін. — А до з'їзду підійдемо з подарунками: виробимо 5837 центнерів молока, 1076 центнерів м'яса та 827 тисяч штук яєць. Кілька років тому колгосп

почав спеціалізуватися на виробництві яєць. Завершується спорудження птахофабрики на 50 тисяч курей-несучок. Це справжній виробничий комплекс, що складається з сучасних пташників, до яких добуваються кормоцех, будинок тваринників з їдальнею. Завідує ним комсомолка Лідія Гудзова.

У рослинництві і тваринництві ручна праця все більше перекладається на машини, у виробництві виводжується нова прогресивна технологія.

В колгоспі вирости справжні майстри виробництва, передові механізатори, тваринники, будівельники. Це — Л. Лобач, іррацій сівальник колгоспу і тракторист С. Попруга, його

колега І. Ткаченко і птахарки О. Кононенко і О. Цимбал, доярки Г. Пашкова і Л. Сабурова, телятники П. Токар та Ф. Ружицький.

Є у кого повчитись молодим. І, беручи приклад з старших товаришів, колгоспна молодь працює на славу. Володя Москаленко на тракторі МТЗ-50 виробив 605 гектарів умовної оранки, зекономив 65 кілограмів пального. Комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми № 4 на чолі з групкомсоргом Галиною Шумейко вийшов переможцем у трудовому змаганні серед молоді. Сьогодні дівчата надолюють більш як по півтори сотні кілограмів молока від кожної корови щомісяця.

А коли що не ладиться, завжди комсомольський вождь Микола Черниченко до секретаря парткому Г. П. Башняка

і знайде добру пораду, підтримку.

...Село сьогодні називається Красносіллям. Та й справді ж красне село. Красне новими будинками і рівними вулицями. Будинком культури і крамницями, світлим шкільним приміщенням і медичним установам. Все це збудовано за останні десятиріччя.

Будівельники, буває, незадоволено кажуть:

— З Адоніном тільки клопоту наб'решся. І те йому дорожче, і те, щоб бездоганно.

На це голова колгоспу, як правило, відповідає:

— Споруджував би ти мені будинок — дідько з ним. Але ж будеш для колгоспу. То яким би я був господарем, коли б дозволив колгоспні гроші на вітер викидати?

Лише за п'ятирічку на будівництво витрачено близько мільйона карбованців.

В житті хлібороба багато свят. Віддає сусіда дочку заміж — свято, проводить сина в армію — свято, запросив тебе за почесного батька бути — хіба не свято?

А нещодавно у хліборобів і тваринників колгоспу «Росія» добавилось ще одне — нагородження колгоспу орденом Трудового Червоного Прапора. Свято рук роботящих.

Б. КУМАНСЬКИЙ,
спецкор «Молодого комуніста»,
с. Красносілля
Олександрівського району.

На фото: комсомольсько-молодіжний колектив молочно-товарної ферми № 4 (зліва направо) Галина ШУМЕНКО, Катерина ПОЛУСМАК, Людмила НАЙДЕНКО, Анатолій ДОБРОДІЯК, Віра ВАСИЛЕНКО, Любов УДОВИЧЕНКО.

Фото автора.

Зима. Скута морозом земля. Ніби й не час думати про майбутній урожай. А учні Богданівської середньої школи Знаменського району вже зустрічають весну, складають плани роботи. Днями секретар комсомольської організації школи Станіслава Фоменко, бригадир виробничої школи Валерій Довженко та групкомсорт бригади Тамара Шпаченко збиралися разом з членами комітету комсомолу, щоб вирішити ряд питань по підготовці до весни. Виявляється, що невідкладних справ чимало треба перевірити якість насіння на схожість, готовність посівної техніки. Отже, збиралися часно!

На фото: секретар комітету комсомолу С. Фоменко (стоїть крайній зліва) веде розмову про підготовку до весни. Фото Ю. ЛІВАШИНКОЛА.

СМЕРКАННЯ ОСТРОВА РІЗДВА

Кінчається січень — розгар літа південної півкулі, а ми все ще в Австралії. Після багатомісячного плавання це наша перша надійна зупинка, коли судно пришвартоване до причалу, і йому не треба шарахатися з місця на місце, уникаючи штормового натиску як там, біля тропічних острівців, де стоянки взагалі відсутні.

Австралія таки дала нам змогу перепочити трохи, познайомилася із пекельною спекою своїх берегів. Ми доскохо навігаційні апарати, і здається, ввечері відходимо. Вночі же забункерувалися, взяли воду, продукти.

Що ввечері, як тільки залишили берег, вийшовши за його прикриття, зрозуміли, що океан неспокійний. І чим далі, він більше й більше розгойдується. Сіре небо і така ж хвиляста, сіра, бурхлива вода. Хлюпотить дощ, набігаючи вал за валом з півдня.

Поки Анукін клопотався біля стерна, я вийшов на крило.

Леонід ТЕНДЮК

(Продовження. Початок в газетах за 19 — 23 січня та 2 — 25 лютого).

— Хвилюючись! — скопив за руку радиста, який повертався від капітана, приглушено, так, щоб не почує штурман, кажу: — Дев'ять, поділись новинами, що там в ефірі?

— Ти що, відчепиш! У мене зараз прийом. Через кілька годин заходимо на острів Різдва.

Ага, з мене досить. Я відпускаю «язика», а сам хутчий до Анукіна.

Назустріч нам — десятки якихось дивних птахів, білогруді, з роздвоєними, як у стрижа, хвостами. Анатолій каже: то альбатроси. Сумнівно щось, але — нехай буде гречка. Зараз я його, взагалі, не хочу зліти — це заведе, тоді всі мої наміри побачити острів полетять шкереберть.

— Ага, — кажу, — які гарні альбатросики. А сам думаю: вони схожі так на альбатросів, як ти на папу Римського.

Острів Різдва. Бінокль з даліни вихоллює його скелясті обриси. Ну що ж, ми майже в Індонезії — країні тисяч островів, про які мріялося ще з шкільної партії. Цей острів лежить у кількох милях від Яви, на десятому градусі південної широти.

Якесь напасті!

За роки мандрівок десятки бухт, мисів, затоць із релігійними назвами. Тут і землі святого Матвія, Павла, Лаврентія, острови Патхія, Санта-Крус, бухти Провидіння, Христова. Серед Тихого океану в архіпелазі Лайн бачив я, теж по-божому названий атол Різдва, а тільки нині від нього і дивом віддурився б, бо той суходіл став кузницею смерті — лиховисним атомним полігоном США.

І ось знову — Різдва. Складається враження, ніби відкривали ці землі, хрестили їх на відчайдушні морські блукачі-капітани, а якісь запліскаві, ладаном пропахлі покипи. В усьому разі і назви ці аж ніяк не відповіли своєму справжньому змісту.

До того, як ступили на землю Різдва, береги ці здавалися вразили нас своєю романтичністю. Острів як острів — по-

дібних траплялося чимало на нашому шляху: скелясті урвища, високі, густо порослі джунглями гори, що губляться досі в захмар'ї. Типова картина океанських земель. До речі, наші геологи остаточно довели, що острів Різдва і сусідні Кокосові лежать на одному спільному підводному хребті. І ще уточнили: острів Різдва насправді розташований за три милі на схід від його позначення на карті.

Обійшовши острів з південного боку, ми наблизилися до його північного виступу — бухти Флайінг-Фіш-Ков, що в перекладі на нашу мову значить Бухта Летючих Риб. Щоправда, жодної летючої риби ми не помітили. Але, вже коли наблизилися до берега, ставши на якір, побачили інше — незабутнє і вражаюче. Океан стиха бурчав, з хвилі на хвилю гойдаючи судно, прив'язане до якірних бочок зовнішнього рейду. Прямо перед нами, в підніжжі гір, серед тропічної гушавини, біліли будинки, тубільного селища. На березі, трохи вище пірсу, на широких, природних терасах нагір'я височіли, де ще не вписувалися у цю екзотичну мальовничість місцевості, довіг сараї. Біля пірсу стояло гігантське судно до нього раз по раз підключувалися вагонетки і так же спішно, перекинувши у трюми якийсь вантаж, поверталися вгору підвісною дорогою.

Та нашу увагу привернуло інше. Обабіч бухти, за східним мисом, над самим берегом висіли якісь дивні райдуги. Їх було багато — десятки, сотні. В промінні сонця вони цілком, переливаючись різнокольорово. Власне, райдуги були потім. Спочатку над берегом високо вгору, вириваючись із скелястих щілин, колонидами підводилися гігантські водограї. То прибіг, наганяючи воду в прибережні печери, піднімав її високо вгору. Коли водяний стовп опадав, на його місці залишалася смуга розпорошених бризок. Вона спалахнула враз, прокреслюючи в повітрі яскраву веселку. Райдуги ці піднімалися ще вище, спліталися між собою, утворювали дивовижну арку, то дугоподібні вежі, то прямовисні різнокольорові колони, що здавалося, тримали на собі оце скелясте незмірно блакитного неба, що сонячну кулю, яка спроставла підіймалася в зеніт — казковий дах над казковим островом, до якого хвилюю прибило наш корабель. Подумалося: земний рай, острів тисяч райдуг.

Як прикро розчаруватися у сподіванках!

Геологи Вікторія Чернишова, Наташа Куренцова, океанолог Віктор Канаєв, з матросів — я і Петро Антонов першими зійшли на берег.

Утворивши живий коридор на пірсі, що гранітом своїм довгасто подався в море, острів'яни — темношкірі, сумовиті люди — з цікавістю, розглядаючи кожного, пропустили нас на берег. «Витязь» заходить сюди вдруге — до цього жодного корабля з нашої Вітчизни тут не було. В Антонова серед острів'ян знаходяться знайомі.

— Петер! — кричати.

— О, рашен шіп! (Російське судно), — захоплено вигукують.

Серед англійської, малайської чуло нашу, слав'янську мову:

— Драгі приятелі, добро дослі! Молим вас до біт! завіз! (Дорогі друзі, з приїздом! Просимо вас бути нашими гостями).

Високий креме́зний юнак тисне нам руки.

— Георг Мйочивеч, — каже і додає, сміючись: — Юра, Юрій Гагарін.

(Далі буде).

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ: „СТУДЕНТ І АУДИТОРІЯ“

ПРОЧИТАВШИ в «Молодому комунарі» статтю професора Л. Володимирова, я відразу згадав скаргу одного вчителя. Він писав, що керівники школи, в якій працює, переслідують його, не дають, мовляв, навіть дихнути, уже наклали кілька стягнень на безневинного і тепер хочуть його позбутися. Сигнал серйозний, і працівники відділу народної освіти вирішили перевірити. Ми разом поїхали в школу.

Йшов другий чи третій урок. В затишній кімнаті кілька вчителів перевіряли зошити. Тут же сидів опрацьований з модною текою папкою. Це, виявилось, і був автор скарги. Перед цим він, напевне, розповідав вчителькам якийсь спійняний анекдот, бо грайлива посмішка ще не встигла згаснути на обличчі. Але відразу, як тільки довідався, що приїхали перевірити його лист, весь змінився. Схилив підручника, почав поспішно читати, щось занотувати до свого зошита, поїг за класним журналом, а останні кілька хвилин безуспішно шукав якихось таблиць і карт, потрібних для уроку. Нічого, звичайно, не знайшов, і до класу довелося йти з пустими руками.

А на уроці... Нам було соромно перед семикласниками за такого вчителя. Раз по раз, заглядаючи до підручника, він поверхово і безбарвно переказував зміст теми, допускав грубі помилки, плутав дані і назви. З появлення, кваліфікації і беззмістовного, діти не могли нічого зрозуміти, в кінці уроку безпорадно запитували:

— А що ж нам учить?

Пізніше з'ясувалось, що по темі, яку цей вчитель пояснював дітям, можна було використати чудову наочність: таблиці, карти, діафільми. Але вчитель про те не подбав заздалегідь. Він навіть поурочного плану не опрацював як слід, не те, що не заглянув у додаткову літературу, а навіть і по підручнику не підготувався до пояснення матеріалу, дає же тут захопити учнів, збудити думку! Так цей горе-вчитель проводив уроки завжди, таким «озброєним» з'являвся, щоразу до класу. Виявилось, що вчитель дуже слабо знає і свій предмет, і методику його викладання. Про що одверто і було сказано.

— Я в інституті все здав, — заявив він бундючно.

Здав... А що залишив собі? З чим прийшов у школу? Можна уявити, як він від сесії до сесії бігав за викладачами, упрощував прийняти той чи інший запис, тягав за собою з курсу на курс важкі «хвости». Вчився він «абі здати», аби отримати диплома. Сподівався, що цей диплом буде надійним щитом у житті, засобом для одержання зарплати. Про роботу не думав, розширювати свій кругозір і збагачувати знаннями не хотів. За час роботи в школі не прочитав жодної книжки. Керівники одразу зрозуміли, з ким мають справу і почали турбувати, намагалися сколихнути відсталу людину. Але їхні спроби виявлялися марними, і тому постало питання про звільнення незнайки.

Звичайно, це випадок винятковий, подібні «діячі» зустрічаються нині вельми рідко. Але навіть поодиноким фактом повинен нас хвилювати, і всі зусилля треба скерувати на те, щоб застерегти від них. Адже люди, які здобули дипломи, але не записали потрібними знаннями і навичками, приносять велику шкоду державі, народові, нашій загальній справі. Від них великі матеріальні і моральні збитки.

УСТАТІ професора Л. Володими́рова наведено чимало фактів. На превеликий жаль, таке ще трапляється.

Але чому?

Мені здається, все залежить від того, наскільки в молодій людині вироблено прагнення пізнавати світ, переборювати труднощі, весь час поповнювати скарбницю своїх знань. Це прагнення треба прищеплювати дитині з малих літ, з перших кроків у сім'ї, з дитячого садка.

Раніше єдиним джерелом знань була книжка. Тепер поруч з нею стали могутні технічні засоби — радіо, телебачення, кіно. З'явилися свої плюси і мінуси. Якщо раніше, скажімо, про далекі краї можна було довідатися тільки з книжки, а отже, вимагалося її присікти і уважно прочитати, то тепер далекі краї дитина може собі уявити не тільки з прочитаного: по радіо вона почує голоси звірів і спів птахів, які там живуть, телебачення і кіно донесуть до неї картини джунглі чи пустелі, океанського дна чи навіть поверхні Місяця. Якщо все це буде доповнюватися прочитаним, то зрозуміло, які широкі можливості відкриваються перед нашими дітьми. Але в багатьох випадках блага техніки використовуються неправильно.

Замість того, щоб навчити ще напруженіше працювати над поповненням знань, добиратися до їх глибин, окремі батьки та вихователі орієнтують дітей на поверхове дилетантське пізнання світу. Легше посидіти дві години біля телевізора, подивитися на гарні пейзажі в супроводі чарівної музики, ніж, скажімо, над науковою працею з олівцем в руках, пізнавати тонкощі того чи іншого предмета. Діти мимоходом вибирають легший шлях і нехтують читанням, їм змалечку ми мало прищеплюємо смак до нього, до серйозної роботи. Біда: дехто переконаний, що технічні засоби можуть замінити книжку.

— О, мій Петрусь уже всі континенти знає, — хвалиться батько. — Він жодної передачі клубу кіномандрівників не пропустив. Це справді так. Набигаючи доскохо, хлопчик з насолодою посидить годинку біля телевізора, помилується красивими картинками та й годі. А щоб після передачі він зглянувся у карту та й запам'ятав де той острів, якого показували, та ще щоб прочитав популяризувальну книжку? Отоді дійсно знав би всі континенти, знав би міцно, і привчався б до ґрунтовного засвоєння предмету, що породжувало б жагоду нових знань, прагнення власними зусиллями пізнавати світ. Привчені споживати все у розжованому вигляді, піднесене на чистенькій тарілочці, діти змалечку стають ледяні мисля. Величезне багатство інформації, яку вони одержують зовні без будь-яких розумових зусиль, робить їх пасивними і бездіяльними. Трапляється, що навіть багаторічні зусилля школи неспроможні вже щось зміняти. Та ніде правди діти, і окремі вчителі

лі свідомо, чи неспішно ішовхають учнів на цей легкий шлях.

Якось довелося мені бути на уроці російської літератури. Старшокласники бадьоро переказували зміст роману «Війна і мир» Л. Толстого. А коли дійшли до характеристик образів, то у відповідях не було ні глибини, ні яскравого змісту. Повторювали вони тільки загальні фрази. В чому ж справа? Я спитав хлопчину, що сидів поруч:

— Ти роман читав?

— Ні.

Спитав на перерві в класі:

— Хто читав роман?

Ніхто не обізвався. Бо, як з'ясувалось, учні і книжки в руках не тримали. Перед вивченням класичного твору вчителька організувала перегляд багатосерійного фільму, і все. Чи могло це спонукати до вдумливої і напруженої праці? Чи не є це однією із причин того дилетантства, про яке говорить професор Л. Володимирів? Учні, приучені збирати тільки готовенькі вершки, приходять до інституту, стикаються з першими серйозними труднощами і...

ЯЗНАЮ кількох хлопців і дівчат, які в школі непогано встигали, вступили до технічного вузу. А там високі вимоги, серйозна робота, одне тільки креслення вимагає часу і терпіння. А терпіння, на жаль, нема. От ці товариші і покинули інститут.

— Креслення, — кажуть, — зайло.

Зробили хоч чесно, що звільнили місце. А є ж такі, що починають хитрувати, обманювати, списують, користуються шпаргалками. Неваже вони думають, що здобутий таким чином диплом їх врятує?

Справжнє непосидиство, у здобутті знань треба всіляко підтримувати, цінувати. Одного разу з проректором цього інституту славістико-сподарського машинобудування допитав і м. Мисльовим ми вели розмову про тих, що не встигають, ідуть з «хвостами».

— Попереджуємо і будемо викладати, — сказав проректор.

А в цей час зайшла дівчина і портфелем. Взявши вона в іншому вузі, вже на третьому курсі. Але хоче перестигти в технічній. Зайшла розпитати, як це зробити. Проректор розказав їй, а тоді додав:

— Тільки ж у нас креслення.

— Я знаю.

— І кілька предметів вам доведеться дотримувати.

— Теж знаю.

— І рік ви витратите.

— Я й на це готова.

Безперечно, в цій і гарт і сила волі, якщо відважиться на такий крок.

Здобуття знань — важкий труд. Нікому не слід забувати слова К. Маркса, що в науці немає широкої сітлової дороги. А ще Карл Маркс писав, що біля входу в науку треба ставити вимогу: тут потрібно, щоб душа була твердою.

Вхід в науку — це не той поріг інституту, на якому проходить відбір. Чим раніше дитина стане на шлях пошуку, чим раніше пробудиться в неї допитливість, стремління глибокого пізнання світу, тим більше впевненість, що з неї виступить добрий спеціаліст, свідомий громадянин.

Олександр МОТОРННИЙ, письменник.

СТО ГОЛОСІВ. Що то за розмаїття повні струмків. І кожний з своїм характером, воєю долею, звичками, смаками. А всіх їх треба підпорядкувати тій гармоній поліфонічного звучання, котра зможе донести до слухача і «Однозвучно гремит колокольчик», і «Реве та стогне Дніпр широкий», котра зможе донести до слухача і «Однозвучно гремит колокольчик», і «Реве та стогне Дніпр широкий» кроки людей, закоханих у кайдани та сумний і задумливий шотландський захід сонця. Але ж яка копійка і виснажлива робота передусім цьому.

В концертах мене завжди здивовувала постать дири-

гента. Він мені здавався дивовижним чарівником, котрий одним помахом руки може зупинити співовий буряк, або змусити серед змисл співати солов'я. Все допомагає мені уява: і статичний чорний одяг, і чарівна диригентська паличка...

Та ось мені довелось побувати, і не раз, на репетиціях самодіяльної народної хорівної капели Кіровоградського педагогічного інституту і побачити, відчувати, як кажуть, всю чорнову роботу, що передусім кожному виступу перед слухачами — чи то в себе вдома, де й «стінки допомагають», чи то в Естонії на фестивалі народної пісні, чи у легендарному Колаку, чи у Києві.

І тут, на репетиціях, я ще раз переконався, що для створення високохудожнього твору, дійсно, крім тих 10 відсотків таланту ще потрібно сто відсотків праці.

Що колектив талановитий, нема ніякого сумніву. Безумовно, здібний і його художній керівник, головний диригент Борис Васильович Приступа. За п'ятьма роками роботи з колективом, навчаючись на останньому курсі Одеської консерваторії, він разом з своєю дружиною Поліною Митрофанівною Ніколаєнко, теж випускницею консерваторії, прийняв хор від Семена Дорогого, який чимало зробив, щоб самодіяльна капела могла змага-

тися з професійними хорівними колективами України. Про це свідчать і премії, і грампластинки з записами хору, і, що, мабуть, найголовніше, успіх, яким студенти користувались під час своїх численних виступів.

Зовсім не випадково студентський хорівний колектив уявляється як розмаїтість струменів. Адже хористи, як струмки тимчасові. По закінченні інституту пойдуть вони за призначеннями, не сучасні на село музичну культуру, яку набули, співаючи у капелі. З одного боку — це прекрасно. А з іншого... Щодоєні 20-30 процентів

„І СПІВ СОЛОВ'Я“

капели поповнюється новими людьми, котрих, перш за все, треба навчити азам, а потім вже вводити в ансамбль голосів. Потрібна неабияка витримка, щоб кожного року майже заново створювати колектив, який би не розгубив запобіжної слави. І художній керівник Б. В. Приступа, і хормейстер П. М. Ніколаєнко не позбулі такої краще потрібної якості.

— З чого починається хор? — запитав я у Бориса Васильовича.

— З самодисципліни, — відповів він коротко.

І дійсно, самодисципліна головного диригента, кожного хориста, хору в цілому — тільки вона дає змогу по багатому різьбленню майже кожного такту, кожного нюансу, дикції. І все це для того, щоб потім:

«Від Чорного моря за сині Карпати,
У шасті і славі йде
Моя Україна, улюблена мати,
Ти сонячна доля і спів солов'я».

розлилось повнозвучним, широким, переконливим і стверджуючим ансамблем голосів.

«Хорова капела своєю високою виконавчою майстер-

ністю, різноманітним репертуаром заслужила визнання не тільки у студентів, але і у трудящих міста та області», — так писав журнал «Партійна життя» у вересневому номері за 1969 рік.

За останні кілька років до репертуару капели ввійшли українська народна пісня в обробці К. Стеценка «Чуєш, брате мій», «Реподіюція іде» — друга частина з ораторії К. Даньківського «Жовтень», «Поговір» О. Росіні та чимало інших творів класики та сучасності.

Пішук нового не тільки у репертуарі, а й у виконанні — характерна риса молодого диригента. І в цьому він не один. Перші друзі — хористи, так звані «старіки», смакові і досвідчені хористи він може сміливо доверитись. Це і викладач англійської мови Віктор Костянтинів Орехов, і студент третього курсу філфаку Ніла Янчукова та Борис Пушач, і Ірина Наточина з четвертого курсу факультету англійської мови та багато інших.

Кілька разів на тиждень у вестибюлі інституту з'являються оголошення «Сьогодні заняття хору». Більше семи вечора актовий зал заповнюють хористи. Розсила, перебіраючи окремих партій, прогон усього твору. Спокійний голос диригента, котрий роз'яснює характер майже кожного такту. Через годину коротка перерва і репетиція продовжується. Іде звичайна чорнова робота.

...Сто голосів. Сто характерів, долі, уподобань. Та всіх їх об'єднує велика любов до пісні. Саме вона допомагає колективу на республіканському фестивалі самодіяльного мистецтва, присвяченому 100-річчю від дня народження В. І. Леніна вибороти золоту медаль і Диплом Першого ступеня та стримати високе звання народної капели.

М. БЕРЕЗНЯК.
м. Кіровоград.

півністю, різноманітним репертуаром заслужила визнання не тільки у студентів, але і у трудящих міста та області», — так писав журнал «Партійна життя» у вересневому номері за 1969 рік.

За останні кілька років до репертуару капели ввійшли українська народна пісня в обробці К. Стеценка «Чуєш, брате мій», «Реподіюція іде» — друга частина з ораторії К. Даньківського «Жовтень», «Поговір» О. Росіні та чимало інших творів класики та сучасності.

Пішук нового не тільки у репертуарі, а й у виконанні — характерна риса молодого диригента. І в цьому він не один. Перші друзі — хористи, так звані «старіки», смакові і досвідчені хористи він може сміливо доверитись. Це і викладач англійської мови Віктор Костянтинів Орехов, і студент третього курсу філфаку Ніла Янчукова та Борис Пушач, і Ірина Наточина з четвертого курсу факультету англійської мови та багато інших.

Кілька разів на тиждень у вестибюлі інституту з'являються оголошення «Сьогодні заняття хору». Більше семи вечора актовий зал заповнюють хористи. Розсила, перебіраючи окремих партій, прогон усього твору. Спокійний голос диригента, котрий роз'яснює характер майже кожного такту. Через годину коротка перерва і репетиція продовжується. Іде звичайна чорнова робота.

...Сто голосів. Сто характерів, долі, уподобань. Та всіх їх об'єднує велика любов до пісні. Саме вона допомагає колективу на республіканському фестивалі самодіяльного мистецтва, присвяченому 100-річчю від дня народження В. І. Леніна вибороти золоту медаль і Диплом Першого ступеня та стримати високе звання народної капели.

М. БЕРЕЗНЯК.
м. Кіровоград.

Спорт

...ТА ПЕРЕМОГА НЕ ПОВНА

В Дніпропетровську щойно закінчилися змагання з спортивної гімнастики на кубок УРСР. За першість серед юніорів боролися і чотири спортсмени з Кіровоградщини: Ю. Клешкін (Олександрія), вихованець ДЮСШ № 1 Т. Калінічева, Л. Шуміхіна і Т. Нікітенко. Всі вони виступали за програмою майстрів.

Вже в перший день змагань

спортивне щастя випало на долю Тетяни Калінічевої. Вона очолила турнірну таблицю серед юніорок з відривом від ближчої суперниці на 0,5 бала. Але перед довільною програмою Тетяна дістала травму і не могла далі продовжувати боротьбу за чемпіонський титул.

Другий день змагань приніс успіх Л. Шуміхіній. Закінчивши свої виступи з сумою 67,85 бала, вона стала другою призеркою. На третьому місці закріпилась Т. Нікітенко (67,8 бала). Попереду наших гімнасток була лише полтавчанка Г. Трошак.

Хочеться відзначити, що ці змагання були першим випробуванням у виступах за новою обов'язковою програмою. І помилки, допущені кіровоградськими спортсменами, тепер, безумовно, будуть виправлятися. Адже наших спортсменів чекає нова напруга — старти в цій спартакіаді України.

Ю. ТОЛЧІНСЬКИЙ,
майстер спорту СРСР.

В ПЕРШОМУ ЕШЕЛОНІ — СТУДЕНТИ

В знам'янському лісі, поблизу села Гостинне, нещодавно закінчилися обласні змагання з орієнтування на місцевості. В програмі змагань — орієнтування на маркірованій трасі, поєднанні в естафеті.

В командному заліку перемогли орієнтувальники першої команди Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, другими були орієнтувальники Кіровоградського м'ясокомбінату, на третьому місці — спортсмени другої команди КІСМ.

В особистій першості серед жінок перемогли Люба Моргул, Валентина Гавриш, Ольга Псьол, серед чоловіків — Анатолій Москаленко, Василь Майстернюк, Євген Бахмач.

З числа кращих орієнтувальників відібрали збірну команду області, яка візьме участь в республіканських змаганнях, що відбуваються в Чернігівській області.

Ю. СТОРЧАК.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

КАСПІЙСЬКЕ ВИЩЕ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКЕ ЧЕРВОНОПРАПОРНЕ УЧИЛИЩЕ ІМЕНІ С. М. КІРОВА

оголошує прийом на перший курс

УЧИЛИЩЕ ГОТУЄ КОМАНДНО-ІНЖЕНЕРНИЙ СКЛАД ДЛЯ СЛУЖБИ НА БОЙОВИХ КОРАБЛЯХ І В ЧАСТИНАХ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОГО ФЛОТУ

В училищі приймаються військовослужбовці рядового, старшинського і сержантського складу дійсної служби віком не старше 21 року, військовослужбовці надстроєвської служби віком не старше 23 років, а також цивільна молодь не старше 21 року (станом на 1 вересня 1971 року), які мають закінчену середню освіту, і за станом здоров'я можуть приступати у вищі військово-морські училища та які з успіхом здали конкурсні екзамени.

Бажаючі вступити в училище подають заяву на ім'я начальника училища (військовослужбовці подають рапорт на ім'я командира частини) з додаванням таких документів: автобіографія, оригінал аттестату зрілості і свідоцтва про народження, довідки про проживання і заняття батьків, характеристики з місця роботи і навчання (військовослужбовці — від командира частини), довідки військово-лікарської комісії з висновками про придатність до вступу в училище (для військовослужбовців — медичної книжки з висновками ВВК) і трьох завірених фотографій 3х4 см.

На час екзаменів інгороднім кандидатам надається безплатне харчування і гуртожиток. Кандидати, викликані для здачі конкурсних екзаменів, мають право на безплатний проїзд до міста Баку на підставі виклику із училища.

Після успішного вступу екзамени, зараховуються курсантами першого курсу. Старшини і сержанти, матроси і солдати, які протягом всієї служби (не менше одного року) були відмінниками бойової і політичної підготовки, при позитивній оцінці вступних екзаменів, зараховуються на перший курс поза конкурсом.

Строк навчання 5 років. Випускникам училища видається диплом інженера, нагрудний знак про вищу освіту і присвоюється офіцерське звання — лейтенант.

Докладні правила прийому висилаються на запит. Адреса училища м. Баку-18, Каспійське вище військово-морське Червонопрапорне училище імені С. М. Кірова, відділ кадрів (по прийому).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД ПОНЕДІЛОК, 1 БЕРЕЗНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевізії. (К). 11.10 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Телефільм «Україна». Кроки прогресу. III серія «Людина і прогрес». (К). 11.40 — Пам'ятні дати «О. С. Григор'єв». (К).

Кіровоград. 12.15 — Художній фільм «Війна і мир». I серія. (Кіровоград). 16.35 — Наша афіша. (К). 16.40 — «Господарювання-літєство». (Одеса). 17.05 — Республіканська фізико-математична школа. (К). 17.40 — Телевізії. (К). 18.00 — Дія школярів. Зовнішня картина «Піра навіччя». (Передача третя). (Харків). 18.30 — Урочисте засідання, присвячене 100-річчю від дня народження видатної української письменниці і громадської діячки Лесі Українки. Трансляція з Великого театру Союзу РСР. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — О. Коломійець «Горлиця». Спектакль Київського академічного драмтеатру ім. Івана Франка. (К). 24.00 — Телевізії. (К).

ВІСІТОК, 2 БЕРЕЗНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Для дітей. «Хлопчик Горюшка і його театр». (Вільнюс). 10.45 — Музичний кіоск. (М). 11.15 — Художній фільм «Війна і мир». II серія. (Кіровоград). 13.00 — «Господарі землі когоспів». (М). 13.45 — Телевізії. (К). 17.20 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Телефільм «Україна». Кроки прогресу. III серія «Людина і прогрес». (К). 11.40 — Пам'ятні дати «О. С. Григор'єв». (К).

Кіровоград. 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Назустріч партійним з'їздам. Телефільм художньої самодіяльності. Звіт про знам'янський район. (Кіровоград). 20.10 — Телефільм. (Кіровоград). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Творчий вечір Московського академічного театру ім. Маяковського. II відділення. (М). 22.00 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Прем'єра студії «Україна». Телефільм. «Україна. Кроки прогресу». 5 серія «Ленін і ми». (К). 22.30 — Концерт-паризький над річкою Європа. (М). 23.15 — Щодення спартакіади. (Свердловськ). 23.30 — Телевізії. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

БК 02139.

Індекс 61197.

Зам. № 1137.

Тираж 54.600

«МОЛОДОП КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.

Бюро обласного літературного об'єднання висловлює глибоке співчуття письменникові М. К. Смоленчуку з приводу смерті його батька
КУЗЬМИ ДЕНИСОВИЧА.

Редакція газети «Молодий комунар» висловлює глибоке співчуття письменникові, активному автору нашої газети М. К. Смоленчуку з приводу смерті його батька
КУЗЬМИ ДЕНИСОВИЧА.